Ie lacht je de buze uut.

Bij Geesje en Wiecher Doorten weur een tweeling geboren: Klaas en Barteld.
Twee kleine droktemakerties.
Geesje pakte de jongens flink an en heul de wind d'r under, want a'j ze 'n vinger gaven pakten ze de hiele arm, 't liefst tot de scholder an toe.

Met twee van die kerelties he'j een hiele kluif an de opvoeding.
De familie Doorten was niet van de verfijnde manieren en ok niet van de deftigheid.
Ze deuden de opvoeding op heur eigen manier. De jongens kregen aandacht zat, maor d'r weur niet met ompaaid.
Ja is ja en nee is nee. Dat is dan ok maor duudelijk.
'Lus ik niet' kwam niet in heur woordenboek veur. Barteld en Klaas lustten alles. Het liefst in grote hoeveelheden. En in tegenstelling tot de bekendste Drent uut de Nederlandse literatuur wollen ze ok wal graag bidden veur bruune bonen.
Met spek; lekker!

Ze hadden een grondige hekel an hekkies en schuttings. D'r uut wollen ze.
As peuter leuten ze zöch al uut heur ledikantie vallen as ze vunnen dat ze lang genog opsleuten hadden zeten.
In de tied dat ze kleuters waren en mamme miende dat ze zuut achterthuus speulden, veul het heur opiens op dat de auto's op de weg langs het kanaal zo zachies reden: de chauffeurs deuden veurzichtig, want d'r leupen twee kleine kerelties met heur scheppies langs de weg…..het waren net jonge pinken: uutbreuken!

Met 'n beiden speulden ze buuten en met 'n beiden vraten ze van alles uut.
Toen ze wat older weuden muchten ze wat wieder bij huus weg, tot an het huus van ome Kees en tante Marie, die woonden ien straot verderop.
Ze crossten vervolgens regelmaotig op heur fietsies deur de straot.
As ze thuus patat aten wus de hiele buurt dat. Ze parkeerden de fietse halverwege de veurdeur en de deurmat bij de buren en reupen: "Wij gaot patat eetn! Ko'j ok?".
De hiele buurt lachte zöch soms de buuze uut um het stel.
Tante Marie stun ies deur 't glas naor ze te kieken. Barteld haar een beste bult hondestront ontdekt en ree d'r met zien trekkertie deurhen. Klaas stun d'r bij te springen: "Jaaaah! Dwas d'r deur! Het blef mooi an de wielen zitten!"

Toen de jongens vier jaor weuden was het oflopen met de vrijbuiterij: ze mussen hen de schoele. Ze kwamen in april in groep 1 en hadden wat meuite met het gareel, maor het wende al snel. Ze zaten nog maor een week in groep 1 toen het al bijna Paosen was. Juf had de toavel klaormaakt veur 't paoseier varven.
D'r stun veur ieder kind een gekookt ei in een doppie, d'r lagen stiften en varfkwasten klaor en d'r stunn potties varf op de taovel. Barteld en Klaas gungen an toavel zitt'n, pakten het ei uut het doppie, tikten het tegen de taovel en begunnen het of te pellen. "He'j ok zolt?' vreug Klaas an de juf.
De jongens können maor niet begriepen dat die eier niet um op te eten waren.
Eier VARVEN? Dat kwam in heur woordenboek niet veur.

Maor ze hadden het best naor de zin in groep 1. Op een mörgen waren ze ziek. Griep. Met dikke rooie wangen en waterige oogies zaten ze rechtop in berre.
"Maor wilt wel hen schoele!" reup Klaas "Gien denken an, ie blieft maor lekker thuus met 'n beiden" besliste mamme. Groot verdriet bij de mannen. "Maor dan weet wij niet hoe 't met Pinkeltje oflöp….!"
Mamme hef 's middags nog het boek bij juf ophaald en hoogstpersoonlijk veurlezen hoe 't met Pinkeltje verder gung.

De olders van Geesje waren al overleden toen de Barteld en Klaas nog jong waren en ome Kees en tante Marie kwamen geleidelijk an in de rol van opa en oma. Ze kwamen regelmaotig an. Kees haar belangstelling veur de jongens, becommentarieerde de rapporten, was de 'ome' van de starke verhalen en hij maakte zölf speulgoed veur ze. Hij maakte echt liekende geweren van holt waor ze de buurt met ofstruunden, net wat veur heur. "Stao stil of ik schiet!" reupen ze dan tegen nietsvermoedende buurtgenoten, waarvan d'r altied wel iene braaf met de handen omhoog gung staon.
Op een zundagmiddag, (ome Kees en tante Marie waren op vesite bij Geesje en Wiecher), meuken ze met mekaar een wandeling toen ze langs een maisveld kwamen. "Kiek, maiskolven" leut ome Kees de jongens zien. Hij brak d'r iene of en pelde hum uut, maor die was niet mooi genog. Hij brak d'r nog iene of en leut de jongens zien hoe de kolf d'r van binnen uut zag en da'j die körrels eten kunt.
"Nim allebeide maor iene met."
"Vindt die boer dat wel goed, ome Kees?"
"Nee, natuurlijk niet! Dizze maiskolven steel ik nou. Kiekt jullie maor uut of die boer d'r niet ankomt…… of de plietsie."
Zaten de jongens zomaor midden in een spannend avontuur!

Ome Derk woonde ok 't zölfde dorp. Hij was vrijgezel en hij at alle dagen bij Geesje, dan huufde hij zölf niet te koken. Ok hij geneut van de jongens van zien zus en ok hij leerde de jongens van alles. Veural dingen waor as Geesje niet zo wies met was. Hij leerde ze bijveurbeeld schieten met een luchtbuks. Hij leerde ze ok da'j ok kunnen schieten zunder kogels, niet gevaorlijk maor wel een mooi geluud!

Op een dag kreeg Geesje de plietsie an de deure.
"Die tweeling van je löp in de neibouw te schieten met een echt geweer".
Ien van de buurtbewoners die 't echt te gek vun worden had de plietsie waorschowt.
Daor stunden de jongens bedremmeld veur een échte plietsieman.
Ja, zij hadden inderdaod een geweer. Van ome Derk! Die deu dat ok!
Zij vunnen het zölf eigenlijk niet zo arg.
Dat daor de plietsie nou veur langskwam.
"Moar ome Kees hé! Ome Kees hef mais steul'n!"
Ome Kees en ome Derk hebt zöch de buze uutlacht.